

Lliçó 6: Pel 7 de novembre de 2020

MÉS LLIÇONS DEL GRAN MESTRE

Dissabte 31 d'octubre

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 3: 1-11; Romans 5: 11-19;
Gènesi 28: 10-17; Joan 1: 1-14; Mateu 15: 21-28; Marc 10: 46-52.

PER MEMORITZAR:

"I Jesús li va dir: Vés, la teva fe t'ha salvat. I de seguida va recobrar la vista, i següent Jesús en el camí" (Mar. 10:52).

Imagina't com es van sentir Adam i Eva després de menjar la fruita de l'arbre prohibit. O quan Jacob va enganyar al seu pare perquè ho afavorís per sobre suhermanomayor i després va haver de fugir de la ira de suhermano. Com haurà dormit de nit? I imagina't ser la dona sorpresa en adulteri, "en l'acte mateix" (Joan 8: 4). David també va passar per aquesta experiència, i el Salm 32 és la seva confessió del que ha passat.

Per descomptat, aquesta és una de les raons per les que l'evangeli és universal i la mort de Crist és per a tota la humanitat. Salvant les nostres diferències, sens dubte hi ha alguna cosa que ens uneix: la nostra pecaminositat.

Per tant, la veritable educació cristiana ha de consistir en assenyalar-nos l'única solució per a nostre estat lamentable. Aquesta setmana analitzarem la nostra única solució: el nostre gran Maestro.

EN COMPTES D'AMAGAR-SE

Legeix Gènesi 3: 1 al 11. Per què Déu li va preguntar a Adam: "On ets?"

Las historias tradicionales de la Caída describen la fruta como una manzana. Però Esono és lo que diu el text. Era simplement el "fruit del arbre" (Gn. 3: 3); el tipus de fruita no importa. Menjar d'aquest arbre estava prohibit perquè l'arbre *significava alguna cosa*. Representava la temptació de deixar a Déu de l'altre i declarar: "Yo puedo ser la medida de mí propia vida. Puedo ser Dios para mí. Tengo autoridad sobre la Palabra de Dios".

I, efectivament, quan la "serp" hizo que Adán y Eva mengessin la fruita de l'arbre, les seves vides es salieron de curso. I després, quan sintieron que Déu caminava a prop, intentaron esconderse "entre els arbres de l'hort" (3: 8).

Què estrany que Dios li preguntés a Adán "On estàs tu?" Sí, Déu sabia on era. Potser el Senyor hagi fet la pregunta amb la intenció d'ajudar a Adam i Eva a entendre el que estaven fent (amagar) com a resultat del que havien fet. És a dir, els estava ajudant a veure els tristos resultats de la seva procedir.

Lee Romanos 5: 11 al 19, donde Pablo vincula muchas veces directamente el que va fer Adam al Edèn amb el que va fer Jesús a la Creu. Què hauria de dir-nos això sobre com Jesús va venir a desfer el que hizo Adán?

Es podria argumentar que el pla de salvació és la contestació de Déu a la resposta d'Adam i d'Eva. Ells es van amagar de Déu per la vergüenza y la culpa de su pecado, y Dios los rescato. De esta manera, nosotros también hicimos lo mismo, y Jesús vino a rescatarnos. De allí que también se nos podría preguntar: "On estàs tu?" És a dir, ¿on ets, en el teu pecat i culpa, en relació amb Jesús i el que ell va fer per rescatar-?

■ **Si bé l'educació cristiana és molt abraçadora, per què ha d'implícit, i fins i tot emfatitzar, el fet que el nostre estat natural és amagar-nos de Déu i després assenyalar-nos Jesús com la solució?**

FUGITIU

Llegeix Gènesi 28:10 a el 17. Quin és el context d'aquesta història i què ens ensenya sobre la gràcia de Déu per aquells que, d'alguna manera, estan fugint dels seus pecats?

En el seu tracte amb la resta de la família, Jacob, amb l'ajuda de la seva mare, va caure en cruels enganys, i ara ho està pagant. El seu germà està respirant amenaces violentes contra ell, i ell s'ha convertit en un fugitiu que s'adreça cap a la casa del seu oncle enHarán. Tot és inestable i aterridor.

Un dia, Jacob avança penosament, fins que es fa fosc i cau la foscor. Està en elmediode lanada, amb el cel com a sostre. A l'trobar una pedra com coixí, s'adorm. Però la inconsciència de la son aviat es veu interrompuda. Rep el famós somni, i l'escala que veu es recolza en la Terra i s'estén fins al cel. Els àngels pugén i baixen per ella.

Després sent una veu que diu: "Jo sóc el Senyor, el Déu d'Abraham". La veu continua repetint les promeses que Jacob coneix de la tradició familiar. Tudescendencia serà immensa. Seránunabendiciónpara totes les famílies de la Terra. "Mira, jo estic amb tu", continua la veu, "i et guardaré pertot arreu on vagis [...] perquè no et deixaré fins que hayahecho el que t'he dit" (Gn. 28:15).

Elena de White va escriure sobre com Pau, molt de temps després, "contemplava la visió de l'escala de Jacob, que representava a Crist, qui va unir la Terra amb el Cel, i a l'home finit amb el Déu infinit. La seva fe es va enfortir a l'recordar com els patriarques i els profetes havien confiat enun que va ser el seu suport i consolació i per qui ell sacrificava la seva vida "(*HAp* 422).

Jacob es desperta i es diu a ixí mateix: "Certament Jehovà està eneste lloc, i jo no ho sabia" (Gn. 28:16). El que va succeir aquí és "impressionant". Ell mai oblidarà el lloc, i li posarà nom. Després jura lleialtat a Déu per a tota la vida.

■ Què podem aprendre d'aquesta història sobre com Déu, en Crist, busca arribar-malgrat els nostres pecats? Novament, ¿per què aquest principi ha de ser l'eix de l'educació cristiana?

EL Rabi JESÚS

De tots els capítols de el Nou Testament, cap començament és més famós que aquest: "Al principi era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el VerboeraDios" (Juan1: 1). YJuan1 aviat com ens trasladaal inolvidableversículo: "I aquell Verb va ser fet carn, i va habitar entre nosaltres (i vam veure la seva glòria, glòria com de l'unigènit de el Pare), ple de gràcia i de veritat" (1:14).

Llegeix Joan 1: 1 a l'14. Què diu aquest text sobre qui era Jesús i que hi va venir a fer? Què hauria de dir-nos sobre Jesús com el bon exemple d'un mestre?

El mateix Déu que va parlar amb Adam i Eva al Edèn, i amb Jacob enmig de l'arbust, ara representa comopersona. Déu, diu el Nou Testament, es va personificar en Jesús. A través de Jesús, podem conèixer la voluntat i els camins de Déu, perquè Jesús és Déu.

El capítol segueix dient que Joan Baptista era un predicador tan convincent que fins i tot els dirigents religiosos de Jerusalem sospitaven que podria ser algú especial. Però estava preparant el camí paraAlguienmés gran que ell. Alguienasombrosamente especial estava a punt d'aparèixer, i ell, Joan el Baptista, era indigne de "deslligar les corretges de les sandàlies" (Joan 01:27, NTV).

A l'endemà va veure Jesús, i va declarar que era el "Fill de Déu". Aquest dia, i també un dia després, va dir que Jesús era "l'Anyell de Déu".

A més, dos dels seguidors de Juanel Bautistadecidenseguir Jesús. I, quan Jesús els pregunta què estaven buscant, en diuen "Rabí (que traduït és, Mestre)" (1:38).

Per tant, Jesús és un rabí, un mestre; però mai hi ha hagut un mestre humà com ell, perquè ell és Déu. En altres paraules, Déu descendióen formahumana, yenesa formaactuó comoRabino, comoMaestro. No és estrany que l'Elena deWhite hagi dit que Jesús va ser "elmaestro més gran que el món hagi vist mai" (ST, 1886.06.10). En definitiva, aquest Mestre era Déu.

■ Atesa la de qui era Jesús, per què té sentit aprendre d'ell les millors formes d'ensenyar les veritats espirituals? Què podem aprendre de Jesús sobre per què no només el que diem és important per a ensenyar, sinó tam- bé el que fem?

UNA DONA LI RESPON

Jesús és el gran Mestre. El veritable caràcter deDios brilla a través del seu ensenyament i també de su vida. Per tant, un relat dels evangelis és encara més sorprenent perquè mostra que quan algú li replica Jesús, ell encara escolta.

Llegiu la historia de l'encontre de Jesús amb una gentil (o "cananea") de la regió de Tiroy Sidó (Mat. 15: 21-28; Mar.7: 24-30). Observa que els homes de l'entorn de Jesús s'impacienten amb ella, i que fins i tot Jesús sembla acomiadar-la. Què opines de l'audàcia de la dona? Què ens ensenya aquesta història sobre com el mateix Jesús va ensenyar als altres?

Jesús estava a prop de Tiroy Sidó. I havia creuar a un lloc on hi havia gent estranya i les tensions ètniques s'exacerbaven. Els habitants la ciutat que parlaven grec miraven amb menyspreu als grangers jueus que vivien al camp, i aquests al seu torn menyspreaven als de la ciutat.

No molt abans, Herodes, el governant titella de Galilea, el territori d'origen de Jesús, havia executat a Joan el Baptista. Però Joan era un home la perspectiva Jesús compartia àmpliament, i l'execució semblava aguaitar. Jesús havia començat a enfrontar-se cara a cara amb el perill de submissió.

A el sentir la tensió, Jesús va entrar en una casa, amb l'esperança que ningú sabés que hi era (així diu Marc en el seu relat: Mar. 07:24). Però la mujer el va trobar.

En la cultura d'aquell temps i lloc, una dona no tenia dret a hacerse valer. A més, estamujer pertenecía a una cultura un grupo étnico per el que els jueus tenían poco tiempo, y esto la ponía en mayor desventaja.

Però la filla de la mujer estava malalta. Ella volia ajuda, i va persistir en demanar-la. Jesús la va desestimar. "No està bé de prendre el pan de els fills, i tirar-lo als gossets", li va dir (Mat. 15:26). El comentari podria haver ferit els sentiments d'ella.

I llavors va passar una cosa extraordinària. A continuació ella va respondre. Ella estava familiaritzada amb els gossos, a diferència dels jueus, que no els tindrien com mascotes, i va dir: "Sí, Senyor; però així i tot els gossets mengen de les engrunes que cauen de la mesa dels seus amos" (Mat. 15:27). El seu comentari va ser determinant. Sembla convincent. I Guarició de la seva filla.

■ **"Feu-vos amb tu com vols" (Mat. 15:28). Com interpretem aquestes paraules? No obstant això, com responem quan les coses no succeeixen com nosaltres volem?**

UN ALUMNE QUE ENTÉN EL MISSATGE

Jesús i els seus seguidors havien emprès el retorn cap a Jerusalem. Així com Herodes havia estat preocupat per Joan el Baptista, les autoritats, incloent a Herodes, ara estaven preocupades per Jesús. Els seus seguidors incloïen als pobres i altres persones vulnerables que desesperadament esperaven un canvi.

Jesús volia portar esperança a el món, per sobre totes les coses. Però a hores d'ara estava segur que els que tenien més poder i privilegis anaven a fer tot el possible per anul·lar aquesta missió. No volien que ell tingués èxit.

Pel que fa a el cercle íntim dels alumnes de Jesús, els dotze deixebles parecíanansiosospor estar a l'ladode Jesús. Però, almismo temps, semblaven desconcertats, o *cecs*. Per exemple, enMarcos 08:31 a l'33, el granMaestro desafia als seus alumnes a *veure* coses que a ells els resulta difícil veure. És a dir, en molts sentits encara estaven espiritualment cecs al que realment importava (veure Mar. 08:37).

Tot això forma part de l'context de la trobada de Jesús amb algú que *si* veu.

Llegeix la història de Jesús i la curació de Bartimeu, cec i captaire. (Vermar. 10: 46-52.)
Observa gran misericòrdia que mostra Jesús. Ahora de tene pensar que el Ales del desig *veure* de l'cec el lleva a su decisió de *seguir*
Jesús camí a Jerusalem. Creus que Marc va poder estar fent un contrast entre Bartimeu i els altres deixebles? Quanta llum llança aquesta història sobre el que significa *per a tu* ser receptiu a l'granMaestro?

Bartimeu hagués volgut veure els rinxols de els cabells d'un nadó i el color del blat a la collita. Però veure abarcamés que només l'aspecte físic; aquesta història, en otras paraules, es refereix a veure espiritualment. es tratade entendre el mensaje, de captar qui realment el granMaestro. Veure físicament és una cosa. Això és important, i Jesús ho sap. Però Jesús també sap que el deseomés profund de cada persona és una vida nova i millor.

Llegeix Hebreus 5:12 a el 14. Què ens ensenya això sobre la veritable educació?

PER ESTUDIAR I MEDITAR:

Llegeix Elena de White, *El camí a Crist*, "La prova de l'discipulat", pp. 49-56.

Elena de White ens diu (entre altres coses) que quan realment responem al Gran Mestre, "volem vehementment portar la seva imatge, respirar el seu esperit, fer la seva voluntat i agradar a totes les coses" (CC

50). En companyia de Jesucrist, "els nostres deures arriben a ser una delícia" (ibíd., pàg. 51). Ara, obre tuBiblia i consultaMateo, capítols 5 a l'7. Aquest és el SermódelMonte, un dels grans resums del que el granMaestro queriaque seus alumnes sabessin, i el discursode obertura, laconstitucion, del Regne que va venir a establir.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Així com Déu va interpel·lar Adam i Eva, i també a Jacob, Jesús es dirigeix a nosaltres. Ell es vincula amb els nostres anhels profunds, i ens sorprèn (com ho va fer amb Bartimeu) per tal que reconsiderem qui som i cap a on anem. Amb això en ment, pensa en com ensenyem la Bíblia als nostres fills i als altres. Quina és la diferència entre un ensenyament mediocre de la Bíblia i l'estil convincent que realment produeix la diferència en la vida de la gent?
2. L'interrogant de on et trobes en el camí de la vida, És merament personal o podria ser útil analitzar-la amb gent de la teva confiança? La idea de l'església com el "cos de Crist" (1 Cor. 00:27) suggereix que conversar amb els altres pot ser una forma de posar-te en contacte amb el que Crist vol que sàpigues?
3. Dijous vam aprendre que no bé Bartimeu va poder veure, tan aviat com va ser rescatat de la seva ceguesa física (i espiritual), *va seguir Jesús* camí a Jerusalem. En aquest viatge, va percebre tots els dies la saviesa de el gran Mestre. Amb això podem suposar que ell *volia* portar la imatge de Jesús, respirar el seu esperit, fer la seva voluntat. Per què algú es deleitaria, com diu *El camí a Crist*, a seguir una norma tan elevada com la que Jesús va promoure en el Sermó de la Muntanya?
4. Centra't en la pregunta final de l'estudi de dijous. Com aprenem a discernir entre el bé i el mal? Com definim el que està bé i el que està malament? I Per què el que fem amb aquest coneixement potser és encara més important que comptar amb aquest coneixement?